

Naučily
s láskou
Lara Jean

Jenny Han

COO
BOO

Navždy s láskou Lara Jean

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenny Han

Navždy s láskou Lara Jean – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

Přeložila Romana Bičíková

Copyright © 2017 by Jenny Han

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC.

Illustrations © Tereza Eager, 2026

Translation © Romana Bičíková, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-267-4286-9

ISBN e-knihy 978-80-267-4287-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4291-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-267-4292-0 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

Pro mé drahé čtenáře. Tabule je pro vás.

Myslela jsem si, že vidím daleko, daleko před sebe –
ale najednou se přede mnou objevila zatáčka.
Nevím, co mě čeká za ní, ale věřím, že něco dobrého.

L. M. MONTGOMERYOVÁ, *Anna ze Zeleného domu*

1

Ráda se na Petera dívám, když neví, že ho pozoruju. Ráda se kochám jeho rovnou čelistí, křivkou jeho lícni kosti. Ve tváři se mu skví taková otevřenost, taková nevinnost – určitý druh přívětivosti. A tu mám úplně nejradši.

Je pátek večer, po lakrosovém zápase. Jsme u Gabea Rivery doma. Naše škola vyhrála, takže všichni mají výbornou náladu, hlavně Peter, protože vstřelil vítěznou branku. Hraje na opačné straně místnosti poker s pár kluky z týmu, houpe se na židli a zády se dotýká stěny za sebou. Vlasy má ještě mokré, jak se po zápase sprchoval. Já sedím na gauči s Lucasem Krapfem a s Pammy Subkoffovou, kteří listují nejnovějším vydáním časopisu *Teen Vogue* a hádají se, jestli by si Pammy měla, nebo neměla nechat ostříhat ofinu.

„Co myslíš, Laro Jean?“ ptá se mě Pammy a prohrábne si zrzavé vlasy. Pammy je mezi mými kamarády nová – seznámila jsem se s ní proto, že chodí s Peterovým dobrým kamarádem Darrellem. Má panenkovskou tvář, kulatou jako lívanec, a tváře i ramena má posypaná pihami.

„No, já myslím, že ofina je hodně velkej závazek. Neměla by ses pro ni rozhodovat jen tak, z rozmaru. Jestli ti vlasy nerostou dost rychle, mohlo by trvat třeba i rok, než ti odroste. Ale pokud to myslíš vážně, měla bys podle mě počkat do podzimu. Teď už je za chvíli léto a v létě je ofina dost otravná, protože se pod ní potíš a lepší se ti na čelo...“ Zalétanu očima zpátky k Peterovi, on zvedne hlavu a zachytí můj pohled a tázavě zvedne obočí. Usměju se na něj a zavrtím hlavou.

„Takže si nemám nechat udělat ofinu?“

V kabelce mi zavibruje telefon. Je to zpráva od Petera.

Chces uz jit?

Ne.

Tak proc na me tak ziras?

Protoze se mi chtelo.

Lucas mi čte přes rameno. Odstrčím ho a Lucas potře-
se hlavou. „Vy dva si fakt píšete, i když jste od sebe jen pár
metrů?“

Pammy nakrčí nos. „To je rozkošný.“

Chystám se jim odpovědět, ale to už ke mně přes pokoj cí-
levědomě kráčí Peter. „Je čas vzít moji holku domů,“ oznámí.

„Kolik je hodin?“ zeptám se. „To už je tolik?“ Peter mě
tahá z gauče a pomáhá mi do bundy. Pak mě vezme za ruku
a vede mě obývánkem. Ohlédnu se přes rameno a zamávám.
„Ahoj Lucasi, ahoj Pammy! A jen aby bylo jasno, podle mě
by ti ofina fakt sekla!“

„Proč jdeš tak rychle?“ obrátím se na Petera, který mě
vede ze dveří přes trávník k chodníku, u kterého parkuje.

Peter se zastaví u auta, jedním rychlým, ladným pohybem
si mě k sobě přitáhne a políbí mě. „Nemůžu se soustředit na
karty, když na mě tak zíráš, Coveyová.“

„Sorry,“ začnu, ale to už mě zase líbá a pevně mě objímá.

V autě se podívám na palubní desku a zjistím, že je teprve
půlnoc. „Ještě mám hodinu, než budu muset domů,“ řeknu.
„Co budeme dělat?“

Ze všech lidí, které znám, jsem jediná, kdo má opravdovou
večerku. Jakmile hodiny odbijí jednu po půlnoci, proměním

se v dýni. Všichni jsou na to už zvyklí: Peter Kavinský chodí se slušňačkou, která musí být do jedné doma. Mně to nikdy nevadilo. Protože upřímně řečeno o nic tak úchvatného nepřicházím – a jak že se to říká? Po druhé ráno se nic dobrého nestane. Tedy pokud nechcete sledovat, jak lidi donekonečna hrají alkoholové hry. A to já nechci. Ne, díky, já si radši zalezu do postele ve flanelovém pyžamu, se šálkem čaje na dobrou noc a knížkou.

„Pojedme k tobě domů. Chci pozdravit tvýho tátu a chvíli pobejt. Mohli bysme dokoukat *Vetřelce*.“ Sestavili jsme si s Peterem seznam filmů, na které se teď postupně koukáme. Jsou na něm moje filmy (moje oblíbené filmy, které nikdy neviděl) i jeho filmy (jeho oblíbené filmy, které jsem nikdy neviděl) a filmy, které jsme neviděli ani jeden. *Vetřelce* vybral Peter a ukázalo se, že je to docela dobré. A i když Peter kdysi tvrdil, že nesnáší romantické komedie, *Samotář v Seattlu* se mu moc líbil. A mně se ulevilo, protože nevím, jak bych mohla chodit s někým, komu by se nelíbil *Samotář v Seattlu*.

„Ne, domů ještě ne,“ zavrtím hlavou. „Pojedme někam jinam.“

Peter se na okamžik zamyslí a poklepe prsty na volant. „Já vím, kam bysme mohli zajet,“ řekne nakonec.

„Kam?“

„Jen počkej a uvidíš,“ uculí se, stáhne okénka a auto naplní svěží noční vzduch.

Opřu se do sedadla. Ulice jsou liduprázdné, ve většině domů je zhasnuto. „Nech mě hádat. Jedeme do restaurace, protože jsi dostal chuť na palačinky s borůvkami.“

„Ne.“

„Hmmm. Na Starbucks už je pozdě a v Biscuit Soul Food už mají zavřeno.“

„Hele, já nemyslím pořád jenom na jídlo,“ durdí se Peter. Ale pak dodá: „Máš v té krabičce ještě nějaký sušenky?“

„Už jsou snědený, ale možná ještě nějaký zbyly doma, pokud je nezbaštila Kitty.“ Vystrčím ruku z okénka a nechám ji volně viset. Je to nejspíš jedna z posledních nocí, kdy je venku dost chladno na bundu.

Koutkem oka si prohlížím Peterův profil. Občas pořád ještě nemůžu uvěřit, že je můj. Nejhezčí kluk ze všech hezkých kluků je můj, jen můj.

„Co je?“ zeptá se Peter.

„Nic,“ vylouvám se.

O deset minut později vyjíždíme do kampusu Virginské univerzity. Jen se mu tady neříká kampus, ale pozemky. Peter zaparkuje u chodníku v jedné z ulic. Na páteční noc v univerzitním městě je tu nezvykle ticho, na druhou stranu na UVA jsou právě jarní prázdniny, takže hodně studentů je nejspíš ještě doma.

Jdeme ruku v ruce po trávníku, když vtom mě zalije vlna paniky. Zarazím se. „Hele, nepřinese mi smůlu, že se tu procházím, když mě ještě nevzali, že ne?“

Peter se zasměje. „Tohle není svatba. Nebudeš si tuhle univerzitu brát.“

„Tobě se to řekne, když už tě vzali.“

Peter se už loni předběžně upsal lakrosovému týmu UVA a pak si na podzim podal včasnou přihlášku. Stejně jako většina sportovců měl přijetí jisté, pokud si do konce roku udrží slušné známky. Když mu v lednu přišel oficiální dopis o přijetí, jeho mamka mu uspořádala oslavu a já mu upekla dort, na kterém byl žlutou polevou vyvedený nápis *Můj talent patří na UVA*.

Peter mě zatahá za ruku. „No tak, Coveyová. Každý svého štěstí strůjcem. A navíc jsme tu byli už před dvěma měsíci na té věci v Millerově centru.“

Uklidním se. „Jo, to je fakt.“

Jdeme dál. Teď už vím, kam mě vede: k Rotundě. Tam si

sedneme na schody. Rotundu navrhl Thomas Jefferson, který školu založil, podle římského Pantheonu. Má bílé sloupy a velkou kopuli. Peter vyběhne cihlové schody jako Rocky a plácne sebou na zem. Já si sednu před něj, zakloním se a opřu se lokty o jeho kolena. „Víš, co je na UVA jedinečný?“ začnu. „To, že v samém středu školy, tady v Rotundě, je knihovna a ne kostel. To proto, že Jefferson věřil na odluku školy a církve.“

„To sis přečetla v jejich brožurě?“ dobírá si mě Peter a lípne mi pusou na krk.

„Dozvěděla jsem se to, když jsem tu loni byla na prohlídce,“ odpovím zasněně.

„Tos mi neřekla. Proč jsi sem šla na prohlídku, když jsi odsud? Vždyť jsi tu byla aspoň milionkrát!“

To má pravdu – když jsem vyrůstala, jezdívali jsme sem s rodiči. Dokud byla mamka naživu, jezdili jsme na představení studentské skupiny Hullabahoos, protože mamka milovala vokální hudbu. Nechali jsme se tu na trávníku vyfotit na rodinný portrét. Za pěkného počasí jsme sem jezdívali po mši na piknik.

Otočím se, abych na Petera viděla. „Na prohlídku jsem šla, protože jsem se chtěla o UVA dozvědět všechno! Věci, které nezjistím jen tak, že bydlím poblíž. Víš třeba, kdy sem začali přijímat ženy?“

Peter se podrbe na zátylku. „Ehm... Nevím. Kdy byla ta škola založená? Někdy začátkem devatenáctého století? Tak třeba v roce 1920?“

„Ne. 1970.“ Odvrátím se a rozhlédnu se po pozemcích. „Po sto padesáti letech.“

To Petera zaujme. „Páni. To je šílený. Tak fajn, řekni mi o UVA ještě něco.“

„UVA je jediná univerzita ve Spojených státech, která je zapsaná na seznam světového dědictví UNESCO,“ začnu.

„Nebo radši ne, už mi o UVA nic neříkej,“ zasměje se Peter a já ho plesknu do kolena. „Řekni mi něco jinýho. Třeba na co se nejvíc těšíš, až sem nastoupíme.“

„Ty první. Na co se těšíš nejvíc?“

„To je jasný,“ vypálí bez zaváhání Peter. „Jak spolu poběžíme nahý přes trávník.“

„Na to se těšíš víc než na cokoli jinýho? Jak tu budeme pobíhat nahý? To já mimochodem nikdy neudělám,“ dodám rychle.

Peter se zasměje. „Je to tradice UVA. Myslel jsem, že jsi z místních tradic nadšená.“

„Petere!“

„Dělám si srandu.“ Nakloní se, obejmeme mě kolem ramen a tře si nos o moji šíji – tak, jak to má rád. „Teď ty.“

Na chvíli se zasním. Pokud se sem dostanu, na co se budu nejvíc těšit? Těch věcí je spousta, všechny je nevyjmenuju. Těším se, jak s Peterem budeme každý den v jídelně jíst vafle. Na to, jak spolu budeme sáňkovat pod observatoří, až v zimě napadne sníh. Jak budeme chodit ven na piknik, když bude hezky. Jak si budeme povídat dlouho do noci a pak ještě, když se ráno vzbudíme. Na noční návštěvy prádelny a spontánní výlety. Na... všechno. „Nechci to zakřiknout,“ zašeptám nakonec.

„Ale no tak!“

„No dobře, dobře. Nejvíc se asi těším na... na to, že budu moct chodit do McGregorova sálu, kdykoli se mi zachce.“ McGregorovu sálu se přezdívá sál Harryho Pottera, protože jsou tam koberečky a lustry a kožená křesla a na stěnách visí portréty. Police s knihami se táhnou od podlahy až ke stropu a jsou chráněné kovovými mřížemi, protože v nich jsou velmi vzácné knihy. Je to jako místnost z jiných časů. Panuje tam ticho – až nábožné ticho. Jednou v létě – muselo mi být tak pět nebo šest, protože Kitty ještě nebyla na světě –

chodila mamka na UVA do letního kurzu a vždycky se učila v McGregorově sále. Margot a já jsme si četly nebo si vybarvovaly omalovánky. Mamka tomu říkala kouzelná knihovna, protože jsme se tam s Margot nikdy nehádaly. Obě jsme byly potichu jako myšky, protože na nás zapůsobily všechny ty knihy a studenti, co se tu učili.

Peter vypadá zklamaně. Určitě si myslel, že řeknu něco, co se týká i jeho. Co se týká nás. Já si ale prozatím chci všechny svoje naděje nechat jen pro sebe.

„Můžeš do McGregorova sálu chodit se mnou,“ svolím, „ale budeš muset být potichu.“

„Laro Jean,“ osloví mě láskyplně, „ty jsi jediná, kdo by se těšil na to, že půjde do knihovny.“

No, podle toho, co vídám na Pinterestu, je hodně lidí, co by se těšili na to, že budou chodit do tak nádherné knihovny. Jen to jsou lidi, které Peter nezná. Myslí si, že jsem tak zvláštní. Nehodlám mu ale tu představu kazit, neřeknu mu, že je hodně lidí, kteří jsou rádi doma a pečou sušenky a dělají scrapbooky a chodí do knihoven. Většinu z nich už je nejspíš přes padesát, ale stejně. Líbí se mi, jak se na mě dívá, jako kdybych byla lesní víla, kterou prostě jednoho dne potkal a vzal si ji domů.

Peter vytáhne z kapsy mikiny mobil. „Už je půl jedený. Měli bysme vyrazit.“

„Už?“ vzdychnu. Líbí se mi být tu pozdě v noci. Připadá mi, že to tu celé patří jen nám.

Na UVA jsem chtěla jít odjakživa. Nikdy jsem nepočítala s tím, že bych šla na jinou univerzitu, ani mi to nepřišlo na mysl. Chtěla jsem si taky podat včasnou přihlášku jako Peter, ale moje studentská poradkyně paní Duvallová mi řekla, ať to nedělám, že bude lepší počkat, abych mohla do přihlášky uvést svoje známky z pololetí před maturitou. Podle paní Duvallové je nejlepší se hlásit, když jste na vrcholu.

A tak jsem se nakonec přihlásila na pět škol. Nejdřív jsem chtěla poslat přihlášku jen na UVA, na kterou je nejtěžší se dostat a mám ji jen patnáct minut od domova; na univerzitu Williama a Mary, druhou nejtěžší a taky moji druhou volbu (dvě hodiny od domova), a pak na Richmondskou univerzitu a na univerzitu Jamese Madisona, které jsem měla na třetím místě a hodinu od domova. Všechny jsou ve Virginii. Paní Duvallová na mě ale naléhala, ať si podám přihlášku i na nějakou školu v jiném státě, pro jistotu, abych měla na výběr – a tak jsem se přihlásila i na Severokarolínskou univerzitu v Chapel Hillu. Dostat se na univerzitu v jiném státě je hodně obtížné, ale já si ji vybrala, protože mi připomíná UVA. Mají tam dobré humanitní obory a není to zase tak daleko, v případě potřeby bych mohla rychle přijet domů.

Ale kdybych si mohla vybrat, stejně si pokaždé vyberu UVA. Nikdy jsem nechtěla odejít daleko od domova. Nejsem jako moje starší sestra. To ona snila o tom, že půjde někam daleko. Vždycky chtěla celý svět. Mně stačí domov a UVA je můj domov. Proto jsem s ní srovnávala všechny ostatní univerzity. UVA má kampus jako z pohádky, má prostě všechno. A hlavně tam bude Peter.

Ještě chvíli si jen tak povídáme, já Peterovi vyprávím další zajímavosti o UVA a on se mi směje za to, že toho o UVA tolik vím. Pak mě odveze domů. Už je skoro jedna, když zaparkujeme před naším domem. V patře už se nesvítlí, ale u táty v ložnici ano. Nikdy nejde spát, dokud nejsem doma. Chystám se vyskočit z auta, ale Peter se přese mě natáhne a zabrání mi otevřít dveře. „Chci svoji pusu na dobrou noc,“ prohlásí.

„Petere!“ zasměju se. „Musím jít.“

Peter tvrdohlavě zavře oči a čeká, a tak se nakloním a vtisknu mu rychlou pusu na rty. „Tak. Spokojenej?“

„Ne.“ Políbí mě znovu, jako bychom měli všechnen čas na světě. „Co by se stalo, kdybych se vrátil, až budou všichni spát, zůstal u tebe přes noc a odešel hodně brzo ráno? Jako ještě před svítáním?“

„To nemůžeš, takže se to nikdy nedozvíme,“ usměju se.

„Ale co kdyby?“

„Táta by mě zabil.“

„Ne, nezabil.“

„Tak by zabil tebe.“

„Nezabil.“

„Ne, nezabil,“ souhlasím. „Ale byl by z toho hodně zklamanej. A na tebe by se naštvál.“

„Jen kdyby nás chytil,“ smlouvá Peter, ale už jen vlažně. Taky nechce riskovat. Dává si velký pozor, aby se mému tátovi neznelíbil. „Víš, na co se těším úplně nejvíc?“ Zatahá mě za cop. „Na to, že už se nebudeme muset loučit. Loučení nesnáším.“

„Já taky,“ kývnu.

„Už se nemůžu dočkat, až budeme na vejšce.“

„Já taky ne,“ řeknu, ještě naposledy ho políbím, vyskočím z auta a běžím do domu. Cestou zvednu hlavu k nebi, zadívám se na měsíc a hvězdami posetou oblohu a v duchu k nim vyšlu přání. *Panebože, prosím, dej, ať se dostanu na UVA.*

2

„Mám Marii poprášit paruku růžovýma třpytkama, nebo zlatýma?“ Zvednu velikonoční kraslici před počítač, aby ji Margot viděla. Nabarvila jsem vajíčko světle tyrkysovou a ubrouskovou technikou na něj nalepila obrázek Marie Antoinetty.

„Přidrž mi ji blíž,“ nakáže mi Margot a mžourá do kamery. Má na sobě pyžamo a na tváři látkovou masku. Vlasy jí narostly už skoro k ramenům, což znamená, že si je brzo nechá ostříhat. Mám pocit, že teď už bude nosit vlasy jen krátké. Moc jí to sluší.

Ve Skotsku je noc a tady je pořád ještě odpoledne. Je mezi námi pět hodin a pět a půl tisíce kilometrů. Margot je na koleji, já sedím u kuchyňského stolu a kolem sebe mám rozložená velikonoční vajíčka a misky s barvou a třpytivé kamínky a samolepky a períčka, která mi zbyla, když jsem před pár lety vyráběla vánoční ozdoby. Notebook mám položený na štosu kuchařek a Margot si se mnou povídá, zatímco dodělávám kraslice. „Myslím, že kolem ní ještě nalepím perličky, jestli ti to pomůže v rozhodování,“ informuju ji.

„V tom případě tam dej ty růžový,“ řekne Margot a upraví si na obličej masku. „Růžová tam bude víc vidět.“

„Přesně to jsem si myslela taky,“ usměju se a pomocí starého štětce na oční stíny popráším kraslici růžovými třpytkami. Včera večer jsem strávila několik hodin vyfoukáváním vajíček. Měla to se mnou dělat Kitty, byla by to zábava jako za starých časů, ale Kitty se na mě vybodla, když ji k sobě pozvala Madeline Klingerová. Pozvánka od Madeline Klingerové je

vzácná a významná událost, takže jsem to Kitty samozřejmě nemohla mít za zlé.

„Už brzo budeš vědět výsledky, co?“

„Někdy tenhle měsíc.“ Začnu si do řady rovnat perličky. Na jednu stranu už bych to chtěla mít za sebou, ale na druhou stranu jsem ráda, že mám ještě chvíli, kdy nic nevím a můžu doufat.

„Určitě se tam dostaneš,“ prohlásí Margot. Všichni kolem mě mají za to, že se na UVA dostanu, že je to hotová věc. Peter, Kitty, Margot, taťka. I moje studentská poradkyně paní Duvallová. Já bych to nikdy nevyslovila nahlas, protože se bojím, že to zakřiknu, ale někde v hloubi duše si to myslím taky. Hodně jsem dřela, abych měla na přijímacích testech o dvě stě bodů víc. Moje známky jsou skoro stejně dobré, jako měla Margot, a Margot se na UVA dostala. Udělala jsem všechno, co bylo nutné, ale bude to stačit? V tuhle chvíli nemůžu nic než čekat. A doufat. A doufat a doufat.

Právě přilepuju tavicí pistolí na vršek vajíčka bílou mašli, když vtom se zarazím a střelím po Margot podezřívavým pohledem. „Tak počkat. Když mě vezmou, nebudeš se mě snažit přesvědčit, abych radši roztáhla křídla a šla někam jinam?“

Margot se rozesměje, až jí maska sjede z obličeje. Rychle si ji upraví. „Ne. Věřím, že víš, co je pro tebe nejlepší.“ Vidím jí na očích, že to myslí vážně. A v tu chvíli si díky jejím slovům začnu věřit taky. Až na to přijde, budu vědět, co je pro mě nejlepší. UVA. Tím jsem si jistá. „Jen ti poradím jednu věc. Najdi si svoje vlastní kamarády. Peter si určitě najde spoustu známých na lakrosu a lidi, s kterými se bude bavit, nemusí nutně bejt ten typ lidí, s kterými by ses chtěla kamarádit ty. Takže si najdi svoje kamarády. Svoje lidi. UVA je velká škola.“

„Najdu,“ slíbím jí.

„A hlavně se přihlas do Asijský asociace. To je jediná věc, která mi teď trochu chybí, když jsem na škole v zahraničí. Asijsko-americký kluby. To se děje hodně často, víš? Lidi jdou na vysokou a najdou svoji rasovou identitu. Jako Tim.“

„Jakej Tim?“

„Tim Monahan, z mojí třídy.“

„Jo, Tim,“ přitakám. Tim Monahan má korejský původ, ale byl adoptovaný. V naší škole není moc lidí asijského původu, takže o sobě více méně všichni víme.

„Na střední se s Asijsci nikdy nebavil, ale pak šel na techniku a potkal spoustu Korejců, a teď je myslím dokonce předsedou asijského bratrstva.“

„Páni!“

„Já jsem ráda, že tady v Británii se na bratrstva nehraje. Nehodláš se přihlásit do nějakýho sesterstva, že ne?“ A rychle dodá: „Ale jestli jo, tak je to v pohodě!“

„Ještě jsem o tom nepřemýšlela.“

„Peter se ale asi do nějakýho bratrstva přidá.“

„Ještě o tom taky nic neříkal...“ Sice se o tom nezmínil, ale já si Petera dokážu v bratrstvu představit.

„Slyšela jsem, že je to dost blbý, když tvůj přítel je v bratrstvu a ty nejsi v sesterstvu. Něco se společnými akcemi a večírky, jako že je lepší, když se kamarádíš s holkama ze sesterstva. Ale nevím. Mně celá ta věc připadá směšná, ale třeba by to za to stálo. Slyšela jsem, že holky v sesterstvech rády něco tvoří.“ Zastříhá obočím.

„No, když už jsme u toho,“ zvednu vajíčko, aby ho viděla. „Ta-dá!“

Margot se nakloní ke kameře, aby líp viděla. „Měla by sis otevřít firmu na zdobené vajíček! Ukaž mi i ty ostatní.“

Zvednu karton s kraslicemi. Mám dvanáct vyfouknutých vajíček, světle růžová s neonově růžovými stuhami, zářivě modrá a citronově žlutá, fialová se sušenými kvítky levandule.

Byla jsem ráda, že mám záminku využít usušenou levanduli, kterou jsem si koupila už před pár měsíci, když jsem chtěla dělat levandulové crème brûlée, a od té doby mi jen zabírala místo ve spíži.

„Co s nima uděláš?“ zeptá se Margot.

„Zavezu je do Bellevue, aby si je vystavili na recepci. Vždycky to tam vypadá tak ponuře a nemocnicovitě.“

Margot se opře o polštář. „Jak se v Bellevue mají?“

„Dobře. Měla jsem teď moc práce s přihláškami na vysokou a se čtvrtákem, takže tam nejezdím tak často jako dřív. Teď, když už tam oficiálně nepracuju, je těžší si najít čas.“ Roztočím si vajíčko na dlani. „Myslím, že tohle dám Stormy. Hodí se k ní.“ Položím Marii Antoinettu do kartonu, aby doschla, zvednu světle fialové vajíčko a začnu na něj lepit třpytivé kamínky. „Odted' tam zase budu jezdit častěji.“

„Je to těžký,“ souhlasí Margot. „Až přijedu na jarní prázdniny, můžeme tam zajet společně. Chci Stormy představit Raviho.“

Ravi je Margotin přítel. Chodí spolu už šest měsíců. Jeho rodiče jsou z Indie, ale on se narodil v Londýně, takže jeho přízvuk je přesně tak nóbl, jak si můžete představit. Když mě s ním Margot seznámila přes Skype, řekla jsem mu, že zní přesně jako princ William, a Ravi se zasmál a řekl „díkes“. Je o dva roky starší než Margot a možná je to tím, že je starší, nebo tím, že je Angličan, ale rozhodně působí dost sofistikovaně a vůbec není jako Josh. Ne, že by byl snob, ale každopádně je jiný. Víc kultivovaný, asi proto, že pochází z tak velkého města, kde může chodit do divadla, kdy se mu zachce, a taky díky tomu, že se odmala potkával s různými důležitými lidmi, protože jeho maminka je diplomatka. Když jsem tohle vyprávěla Margot, rozesmála se a řekla, že to je tím, že ho ještě neznám, ale že Ravi je ve skutečnosti strašný nerd a vůbec není uhlazený jako princ William. „Nenech se

zmást tím přízvukem,“ poradila mi. Ravi s ní přijede o jar-
ních prázdninách, takže se asi brzy přesvědčím sama. Máme
v plánu, že Ravi přespí dvě noci u nás a pak poletí do Te-
xasu ke svým příbuzným. Margot po zbytek týdne zůstane
s námi.

„Už se nemůžu dočkat, až se s ním potkám naživo,“ řek-
nu a Margot se rozzáří.

„Bude se ti fakt líbit.“

Jsem si jistá, že má pravdu. Vždycky mám ráda lidi, kte-
ré má ráda Margot, ale úplně nejlepší je, že teď, když Mar-
got už Petera zná líp, sama vidí, jak je výjimečný. Až tu bude
Ravi, můžeme spolu všichni čtyři trávit čas, jít na opravdo-
vé dvojrande.

Moje sestra i já jsme zamilované ve stejnou dobu, takže
to spolu můžeme sdílet, není to fantastické?

3

Následujícího rána si na rty nanesu rtěnku v barvě vlčích máků, kterou na mně má Stormy nejradši, sbalím svoje kraslice do bílého proutěného košíku a jedu do Bellevue. Zastavím se v recepci, abych tam nechala vajíčka a chvíli si popovídala se Shanice. Ptám se jí, co je nového, a ona mi vypráví o dvou nových dobrovolnících, studentech z UVA. Uleví se mi a už se necítím tak provinile, že sem nemůžu jezdit častěji.

Rozloučím se se Shanice a zamírím s velikonoční kraslicí ke Stormy. Otevře mi dveře v oranžovém kimonu a s ladící rtěnkou na rtech. „Laro Jean!“ vyjekne a přitáhne si mě do náruče. „Všimla sis těch odrostů, že jo?“ zděsí se potom. „Já vím, potřebuju nabarvit vlasy.“

„Nejsou vůbec vidět,“ uklidňuji ji.

Z vajíčka s Marií Antoinettou je nadšená, jásá, že se nemůže dočkat, až se s ním pochlubí Alici Itoové, své kamarádce a rivalce. „Donesla jsi vajíčko i pro Alici?“ domáhá se.

„Ne, jen tobě,“ ujistím ji a Stormy zajiskří ve světlých očích.

Sedneme si na pohovku a Stormy mi pohrozí prstem, jako by mi chtěla vyhubovat. „Nejspíš jsi z toho svého mládence úplně unešená, když už skoro nemáš čas přijít za mnou na návštěvu.“

„Omlouvám se,“ odpovím kajícně. „Teď, když už jsem odeslala všechny přihlášky na vysokou, za tebou budu chodit častěji.“

„Hm!“

Když má Stormy tuhle náladu, je nejlepší ji zahrnout lichotkami. „Dělám jen to, cos mi poradila, Stormy.“

Stormy nakloní hlavu k rameni. „A co jsem ti poradila?“
„Říkala jsi, že mám hodně chodit na rande a zažívat dobrodružství, přesně jako ty.“

Stormy našpulí rudooranžové rty a snaží se nerozesmát. „No, to jsem ti dala velmi dobrou radu. Jen dál poslouchej Stormy a všechno bude v naprostém pořádku. A teď mi pověz nějaký šťavnatý drb.“

Zasměju se. „Můj život není zas tak zajímavý.“

„Ts,“ sykne Stormy. „Copak nechodíš na plesy? Nebudeš mít maturitní ples?“

„Až v květnu.“

„A už máš šaty?“

„Ještě ne.“

„Tak to bys měla začít nějaké shánět. Nechceš přece, aby někdo měl ty samé, drahá.“ Zkoumavě si prohlédne moji tvář. „Myslím, že k tvojí pleti by se nejvíc hodily růžové.“ Pak se rozzáří a luskně prsty. „Což mi připomíná! Chtěla jsem ti něco dát.“ Vyskočí, odběhne do ložnice a vrátí se s těžkou sametovou krabičkou na šperky.

Otevřu ji a zalapám po dechu. Je to její prstýnek s růžovým diamantem! Ten, který dostala od válečného veterána, co přišel ve válce o nohu. „Stormy, to nemůžu přijmout.“

„Ale ano, přijmeš. Jsi ta pravá dívka, která by ho měla nosit.“

Pomalu prsten vytáhnu z krabičky a nasadím si ho na prst na levé ruce. Ach, jak se třpytí. „Je nádherný! Ale vážně bych neměla...“

„Je tvůj, zlatíčko.“ Stormy na mě mrkne. „Vezmi si k srdci moji radu, Laro Jean. Nikdy neříkej ne, když chceš ve skutečnosti říct ano.“

„No tak – ano! Děkuju, Stormy! Slibuju, že se o něj budu dobře starat.“

Stormy mě políbí na tvář. „Já vím, drahoušku.“

Jakmile dorazím domů, uklidím krabičku s prstenem do své šperkovnice.

Odpoledne jsem v kuchyni s Peterem a Kitty a čekám, až vychladnou sušenky. Posledních pár týdnů se snažím zdokonalit svůj recept na čokoládové cookies a Peter s Kitty mě na této cestě věrně doprovází. Kitty má radši ploché, křupavé sušenky, zatímco Peter je radši vláčnější. Podle mě by dokonalá cookie měla být obojí. Křupavá, ale vláčná. Světle hnědá, ne příliš vybledlá nebo chuťově mdlá. Ne moc lehká, ale ani ne nadýchaná. Přesně o takové sušenky se snažím.

Přečetla jsem všechny články ze všech blogů, viděla fotky, hádky o tom, jestli jen bílý cukr nebo kombinaci bílého a třtinového, jestli radši jedlá soda nebo prášek do pečiva, pravá vanilka nebo vanilkový extrakt, čokoláda nalámaná nebo nasekaná. Zkoušela jsem péct sušenky ze zmrazených kuliček, používat na zploštění dno sklenice, aby byly rovnoměrné. Zkoušela jsem těsto zmrazit ve válečku a pak ho nakrájet. Nebo nejdřív vykrájet sušenky a pak je zmrazit. A stejně mi sušenky vždycky moc vyběhnou.

Tentokrát jsem použila o dost méně jedlé sody, ale sušenky jsou stejně pořád trochu nafouknuté a já bych nejradši celou várku vyhodila, protože nejsou dokonalé. Ale samozřejmě to neudělám – to by bylo plýtvání. „Neříkala jsi, že jsi minulý týden dostala poznámku za vyrušování během tichého čtení?“ zeptám se Kitty. Sestra přikývne. „Dones učitelce tyhle sušenky, řekni, žeš je pekla sama a že se omlouváš.“ Už nemám komu sušenky dávat. Rozdávala jsem je i pošťákovi, řidiči Kittyina školního autobusu, poslala po tatkově nějaké sestřičkám do nemocnice, kde pracuje.

„Co uděláš, až na to přijdeš?“ vyptává se mě Kitty s plnou pusou sušenky.

„No jo, proč to vůbec všechno děláš?“ přizvukuje Peter. „Jako víš co, komu záleží na tom, jestli je cookie o osm procent lepší? Pořád je to jen sušenka.“

„Budu se těšit z vědomí, že mám recept na dokonalý čokoládový cookies. A pak ho předám další generaci holek Songovek.“

„Nebo kluků,“ dodá Kitty.

„Nebo kluků,“ přikývnu a otočím se na ni. „A ty jdi nahoru a dones mi velkou zavařovací sklenici, abych do ní ty sušenky mohla dát. A mašli.“

„Donesesh nějaký zítra do školy?“ zeptá se mě Peter.

„Uvidím,“ řeknu, protože chci vidět ten jeho trucovitý výraz s našpulenou pusou, co mám tak ráda. Peter nezklame a já natáhnu ruku a poplácám ho po tváři. „Ty jsi jak mimino.“

„A ty to miluješ,“ opáčí Peter a chňapne po další sušence. „Pojďme už si pustit ten film. Slíbil jsem mamce, že se ještě stavím u ní v krámě a pomůžu jí s nějakým nábytkem.“ Peterova mamka vlastní starožitnictví jménem Linden & White a Peter jí tam vypomáhá, jak jen to jde.

Dneska si z našeho seznamu chceme pustit *Romea a Julii*, verzi z roku 1996 s Leonardem DiCapriem a Claire Danesovou. Kitty ji viděla už tak dvacetkrát, já viděla jen pár scén, ale Peter to neviděl nikdy.

Kitty si ze svého pokoje donese sedací vak a uvelebí se na podlaze s pytlíkem popcornu z mikrovlnky. Náš běžový kříženec irského teriéra Jamie Fox-Pickle se okamžitě usadí vedle ní. Bezpochyby doufá, že jí pár kousků popcornu upadne. Peter a já si sedneme na gauč a schoulíme se pod deku z ovčí vlny, kterou ze Skotska poslala Margot.

Od chvíle, kdy Leo nakráčí v tom modrém obleku na scénu, se mi rozbuší srdce. Vypadá jako anděl, jako krásný, pošramocný anděl.

„Proč se tak stresuje?“ zeptá se Peter, sehne se a ukradne Kitty hrst popcornu. „Copak není princ nebo tak něco?“

„Není princ,“ opravím ho. „Jen je bohatej. A jeho rodina má v tom městě dost velkej vliv.“

„Je to kluk mejch snů,“ prohlásí Kitty majetnický.

„No, ale teď už je o dost starší a tak,“ namítnu, aniž bych spustila oči z obrazovky. „Už je skoro ve věku našeho táty.“ Ale stejně...

„Tak počkat, já myslel, že kluk tvých snů jsem já,“ ozve se Peter. Neříká to mně, ale Kitty. Moc dobře ví, že není kluk mých snů, protože to je Gilbert Blythe z knížky *Anna ze Zeleného domu*. Pohledný, věrný, chytrý žák.

„Ble,“ ušklíbne se Kitty. „Vždyť jsi jako můj brácha.“

Peter se zatváří ublíženě, a tak ho poklepu po rameni.

„Nepřijde ti trochu moc hubeněj?“ vyrušuje Peter dál.

Syknou na něj.

Peter si založí ruce na hrudi. „Nechápu, jak to, že vy dvě si během filmu povídat můžete a já ne. To je pěkná blbost.“

„Je to náš dům,“ odtuší Kitty.

„Tvoje sestra na mě syčí i u mě doma!“

Obě ho svorně ignorujeme.

V původní hře je Julii a Romeovi teprve třináct. Ve filmu jim je tak sedmnáct nebo osmnáct. Rozhodně jsou to ještě teenageři. Jak mohli vědět, že k sobě patří? Jeden pohled skrz akvářko v koupelně a bylo to? V tu ránu věděli, že je to láska, pro kterou stojí za to umřít? Protože oni si tím jsou jistí. Věří tomu. Rozdíl je asi v tom, že tenkrát se lidé brali mnohem mladší než dnes. A „dokud nás smrt nerozdělí“ tehdy asi reálně znamenalo tak patnáct dvacet let, protože se nedoživali tak vysokého věku.

Jenže když se jejich pohledy střetly... když jde Romeo pod její balkon a vyznává jí lásku... Nemůžu si pomoci. Taky jim věřím. I když vím, že se skoro neznají a že jejich příběh

skončí, ještě než doopravdy vůbec začne, a to opravdické je až v každodenním životě, v rozhodnutí zůstat spolu navzdory všem těžkostem. Přesto si myslím, že by jim to vyšlo, kdyby to bývali přežili.

Během titulků mi tečou po tvářích slzy, a dokonce i Peter vypadá posmutněle, ale nesentimentální, tvrdá Kitty neuronila ani slzu. Vyskočí na nohy a oznámí, že jde vyvenčit Jamieho. Odejdou a já se dál ztrácím ve svých pocitech a otírám si slzy. „Měli strašně krásnou setkávačku,“ zaskřehotám.

„Co je setkávačka?“ Peter leží na boku a opírá se o loket. Vypadá tak rozkošně, že bych ho nejradši štípla do těch jeho tvářiček, ale radši to neřeknu nahlas. Už tak je nafoukaný dost.

„Romantická setkávačka ve filmu je, když se hlavní hrdina a hlavní hrdinka poprvé potkají, a je to vždycky strašně roztomilý a okouzlující. Podle toho poznáš, že skončí spolu. A čím roztomilejší, tím lepší.“

„Jako v *Terminátorovi*, když Reese zachrání Sáru Connorovou před terminátorem a řekne: ‚Pojď se mnou, jestli chceš žít.‘ To je naprosto parádní hláška.“

„Jo, jasně, to se asi dá považovat za romantickou setkávačku... Já měla na mysli spíš jako třeba ve *Stalo se jedné noci*. To bysme si měli připsat na seznam.“

„Je to barevný, nebo černobílý?“

„Černobílý.“

Peter záupí a padne mezi polštáře.

„Škoda že my žádnou romantickou setkávačku nemáme,“ povzdychnu si.

„Skočila jsi na mě na školní chodbě a začala mě líbat. To podle mě celkem romantický je.“

„Ale to už jsme se znali, takže se to nepočítá,“ zamračím se. „Vždyť si ani nepamätujeme, kdy jsme se viděli poprvý. To je smutný.“

„Já si pamatuju, kdy jsem tě poprvé viděl.“

„Nene, ty kecko!“

„Hele, to, že ty si něco nepamatuješ, ještě neznamená, že si to nepamatuju já. Já si pamatuju hodně věcí.“

„Fajn, tak jak jsme se potkali?“ vypálím na něj. Jsem si jistá, že cokoli z něj teď vypadne, bude lež.

Peter otevře pusku a pak ji zas zaklapne. „Neřeknu.“

„Vidiš! Nevzpomínáš si.“

„Ne, ale ty si nezasloužíš to vědět, protože mi nevěříš.“

Zvednu oči v sloup. „Ty jsi vážně kecal.“

Vypnu televizi a pak si jdeme s Peterem sednout na verandu a pijeme ledový čaj, který jsem připravila už včera večer. Venku je chladno, ve vzduchu je pořád cítit trochu zimy, která se stále ještě hlásí o slovo, ale již brzy ji vystřídá jaro. Dřín v naší zahradě právě začíná kvést. Fouká lehký vánek. Klidně bych tu dokázala sedět celé odpoledne a sledovat pohupování větví ve větru a tanec listů.

Máme ještě chvíli, než bude Peter muset jít pomáhat svojí mamce. Jela bych s ním, třeba bych stála za kasou, zatímco on by tahal nábytek, ale když mě s sebou Peter vzal posledně, jeho mamka se zamračila a prohlásila, že její obchod je místo na práci, a ne na „pubertácké muchlování“. Ne, že by mě Peterova mamka nepokrytě nesnášela – myslím, že ani skrytě jí nevdám –, ale ještě pořád mi neodpustila, že jsem se s Peterem loni rozešla. Chová se ke mně mile, ale je v tom nedůvěra, určitá obezřetnost. Je to takový pocit „počkáme a uvidíme“ – počkáme a uvidíme, jestli mému synovi neublížíš znovu. Vždycky jsem si představovala, že s matkou svého prvního kluka budu mít skvělý vztah. Že spolu budeme vařit večere a popíjet čaj a svěřovat si tajemství, hrát scrabble za deštivých odpolední.

„Na co myslíš?“ zeptá se mě Peter. „Zas máš ten výraz.“

Kousnu se do rtu. „Kéž by mě tvoje mamka měla radši.“

„Vždyť tě má ráda.“

„Petere!“ probodnu ho pohledem.

„No fakt! Kdyby tě neměla ráda, tak tě přece nezve na večeři.“

„Zve mě na večeři jen proto, že chce vidět tebe, ne mě.“

„To není pravda.“ Vidím na něm, že tohle ho nikdy ne-
napadlo, ale je na tom něco pravdy a on to ví.

„Chce, abysme se rozešli, než půjdeme na vysokou,“ vy-
hrknu.

„To chce i tvoje ségra.“

„Ha!“ prohlásím. „Takže přiznáváš, že tvoje mamka chce, abysme se rozešli!“ Nevím, proč si připadám tak vítězoslav-
ně. Ta myšlenka je deprimující, i když mě napadla už dřív.

„Myslí si, že mít vážnej vztah, když jsme ještě tak mladý, není dobrej nápad. Ale s tebou to nemá nic společnýho. Řekl jsem jí, že když to nevyšlo jí a tátovi, tak to ještě neznamená, že my dva dopadneme stejně. Já nejsem jako můj táta. A ty nejsi jako moje máma.“

Peterovi rodiče se rozvedli, když chodil do šesté třídy. Jeho táta bydlí asi třicet minut jízdy od nás, s novou manželkou a dvěma malými syny. Peter o něm moc nemluví. Málokdy o něm jen tak začne. Letos se jeho táta zničehonic rozhodl, že se zkusí s Peterem usmířit – pozval ho na basket a na ve-
čeři k nim domů. Peter je zatím neprostupný jako zeď.

„Vypadá tvůj táta jako ty?“ zeptám se. „Teda, vypadáš ty
jako on?“

„Jo,“ odpoví mi nečekaně. „Jo, lidi to říkaj.“

Opřu si hlavu o jeho rameno. „Tak to musí bejt moc
hezkej.“

„Dřív asi bejval,“ připustí Peter. „Ale já jsem teď už vyš-
ší než on.“

Tohle máme s Peterem společné – on má jen mamku
a já mám jen tatku. Podle něj jsem na tom líp, protože jsem